

op reële factoren wijzen op grond waarvan men op een succesvolle afloop rekenen mocht, maar wie die overtuiging miste, had geen gebrek aan argumenten om te betogen dat Engeland nauwelijks kans had, de oorlog nog te winnen.

Voor de Geer was elke dag dat de oorlog langer duurde en dus meer mensenlevens vergde, een dag teveel.¹ Hij voelde zich in Engeland volslagen ontheemd, hij ver-Nederlandste alle Engelse begrippen (wilde hij van *Grosvenor House* uit een wandeling maken in het *Hydepark*, dan zei hij dat hij maar weer eens in 'het Heidepark' zou gaan rondlopen, en toen hij in juni zijn intrek genomen had bij een nicht in Boxmoor, duidde hij die plaats als 'Boxmeer' aan) – als hij in *Stratton House* verscheen, zag men daar een bleke schim zich eenzaam door de gangen spoeden. Hij zocht met niemand contact en doelbewuste leiding ging van hem dan ook niet uit, niet in de zin van voortzetting, en aanvankelijk ook niet in die van beëindiging van de oorlog.

Diep onder de indruk van Frankrijks nederlaag was voorts Dijkhoorn. Hij was een uitstekend leerling geweest van de Franse *École Supérieure de Guerre*, hij had de Franse generaals als de beste van Europa beschouwd – wie zou het nog tegen de *Wehrmacht* kunnen opnemen als zij gefaald hadden? Met zijn adjudanten Post Uiterweer en Kruls en met enkele hoofdambtenaren van zijn departement had hij zijn intrek genomen op een landgoed buiten Londen, waar ook majoor van de Plassche en zijn echtgenote woonden – in onderlinge gesprekken werd daar van midden juni af, toen Frankrijks nederlaag zich duidelijk aftekende, door de meesten uiting gegeven aan de overtuiging dat Engeland alléén geen schijn van kans had, Duitsland te verslaan of ook maar zich te handhaven. Dat defaitisme raakte aan anderen bekend: aan Furstner, aan Michiels, aan leden van de Scheepvaart- en Handelscommissie, en toen een van die leden, de Booy, in juli '40 samen met Furstner besloot, het Prins Bernhard-fonds op te richten dat gelden bijeen zou brengen voor uitbreiding van het materieel van de Nederlandse strijdkrachten, werd Dijkhoorn in die oprichting niet gekend.

Een tweede centrum van Nederlands defaitisme vormde zich in het luxueuze *Selsdon Park Hotel* waar Welter was gaan wonen met enkele hoofdambtenaren van Koloniën, onder wie Hart en Peekema. Bezorgdheid om de toekomst van Nederlands-Indië, waar hij carrière gemaakt had,

¹ Voor ons beeld van de Geers persoon en levensloop verwijzen wij naar *Voorspel*, hoofdstuk 16, paragraaf 'De minister-president'. In de daarbij aansluitende paragraaf 'De overige ministers' hebben wij persoon en levensloop geschetst van de leden van het in augustus '39 door hem gevormde kabinet.